

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie skazanego **Ł. K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 lipca 2023 r., wniosku
o uzupełnienie postanowienia z 15 czerwca 2023 r. poprzez zasądzenie na rzecz
adw. B. Z. – obrońcy z urzędu wskazanego skazanego kosztów obrony w
postępowaniu kasacyjnym;
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu – adw. B.
Z. kwotę: 1476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć
złotych) z VAT, tytułem uiszczenia kosztów za sporządzenie i
wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 15 czerwca 2023 r. sygn. akt IV KK 544/22, oddalił kasację obrońcy z urzędu wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 sierpnia 2022 r. sygn. akt II AKa 153/22, jako oczywiście bezzasadną.

Adw. B. Z. jako obrońca skazanego Ł. K. wyznaczony z urzędu, wniósł o zasądzenie kwoty na rzecz kosztów obrony w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) z uwagi na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 grudnia 2022 r. sygn. akt SK 78/21.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2023 r. sygn. IV KK 544/22 oraz w świetle treści wniosku o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony udzielonej z urzędu wraz z popierającą go argumentacją odwołującą się do przepisów i orzecznictwa, należało zasądzić od Skarbu Państwa wskazaną kwotę, w sposób, o którym mowa poniżej.

Koszty udzielenia skazanemu obrony z urzędu, Sąd Najwyższy ustalił w oparciu o § 11 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.), pomimo iż adw. B. Z. sporządzając i wnosząc kasację działał jako obrońca z urzędu, a nie obrońca z wyboru.

Sąd Najwyższy orzekając o kosztach tego rodzaju obrony, swoje stanowisko oparł o wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. sygn. SK 78/21 pogląd, iż: § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, ze zm.) są niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru.

W świetle powyższego stanowiska oraz wobec faktu sporządzenia i wniesienia kasacji do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Apelacyjnego przez obrońcę z urzędu adw. B. Z., kwotę tę należało określić w oparciu stawkę minimalną za tego typu czynność, której wysokość w § 11 ust. 3 pkt 2 przywołanego rozporządzenia przewidziano na kwotę 1 200 zł. Zasądzoną od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę należało powiększyć o podatek VAT, zatem też jej ostateczną wysokość ustalono na 1 476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

(B.B).

[ł.n]